

РЕШЕНИЕ

№ 20177

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2481** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.84, ал.3 във вр. с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Образувано е по жалба на Р. С. М., гражданин на С. А. Република, [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу решение № 193/11.02.2026 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като неправилно поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че административният орган не е обсъдил посочените от него факти и причините, поради които изпитва страх да се завърне в С.. Навежда доводи за повърхностно провеждане на административната процедура. Пзовава се на принципа за забрана за връщане. Отрича извода на административния орган за липса на предпоставките за предоставяне на статут. Счита, че бежанската му история сочи, че същият попада в хипотезата на чл.8 и чл.9, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Моли съда да отмени оспореното решение и да укаже на административния орган да постанови решение, с което да му предостави бежански или хуманитарен статут. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с представител - адв. Д., като излага твърдения за наличие на съществени процесуални нарушения, свързани с отклонения между казаното от жалбоподателя в интервюто му и протоколираното. Твърди, че е доказано и нивото на риск, което само по себе си е основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. По същество моли за отмяна на оспорвания акт.

Ответникът - Председателят на ДАБ, чрез процесуалния си представител моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да постанови съдебен акт, с който да се потвърди решението на Председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно. Счита, че не са допуснати съществени административнопроизводствени нарушения и че направения допълнителен превод не води до съществени разлики, които да променят бежанската история. Поддържа, че към сегашния момент не може да се говори за въоръжен конфликт на територията на цялата С. А. Република.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба за международна закрила вх.№ ПМЗ-В-2806/31.10.2025 г. по описа на РПЦ - [населено място], подадена от Р. С. М., гражданин на С. А. Република, [дата на раждане] в [населено място], С., ЛНЧ: [ЕГН] етническа принадлежност: арабин, вероизповедание мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен. Личните му данни са установени въз основа на лична карта в оригинал. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта реф.№ BR106C2510310001 и му е генериран ЛНЧ: [ЕГН].

На 04.11.2025 г. с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол рег.№ УП-7455/04.11.2025 г. От интервюто се установява, че Р. С. М. мотивира молбата си за международна закрила с войната в С., заради която няма сигурност в страната, като сочи и опасност от мобилизирането му в армията, но излага твърдения, че той лично не е получавал призовка за армията. Говори и за междуфамилна вражда, която застрашава живота му в С.. Сирийският гражданин е разказал, че е напуснал С. нелегално за Турция, където е останал 7-8 дни. Твърди, че в С. не е бил задържан и арестуван, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност и изповядваната от него религия, не е членувал в политически партии, нито във военни организации.

В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положен от него подпис.

В хода на административното производство е получено становище от ДАНС, с което специализираният орган е посочил, че не възражава да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, в случай че отговаря на изискванията на ЗУБ.

В хода на административното производство е приета справка вх.№ МД-02-572/20.10.2025 г. относно С., която да отговори на въпроса: Подлежат ли на наказания лицата, неявили се за отбиване на редовна военна служба и имат ли възможност лицата, които не се явят на военна служба по тяхно желание, да бъдат освободени от същата?

В хода на административното производство е приета Справка вх.№ МД-02-650/15.12.2025 г. относно С., касаеща общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, състоянието на провинция Х..

В становище рег.№ УП-7455/20.10.2025 г. на старши експерт в РПЦ-С. е посочено, че предвид съвкупната преценка на доказателствата по преписката, кандидатът не отговаря на законовите изисквания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

При тази обстановка е постановено обжалваното решение, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Председателят на ДАБ е приел, че общата обстановка в С. не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. Административният орган е приел, че чужденецът не е бил подложен на преследване. Посочено е, че жалбоподателят не е осъждан, не е преследван от официалните власти както в С., така и в Турция, нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в тези държави. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Анализът на фактите и изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за "мигрант". Административният орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като молителят не е бил принуден да напусне С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Прието е, че спрямо молителя не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Обсъдена е подробно представената официална справка за страна по произход на молителя. Административният орган е направил заключение, че посочените лични мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение чл.9, ал.8 ЗУБ, където се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство е представен превод от Тамам Алхаким Ю. - преводач от арабски език, за съпоставка между звукозаписа на Р. С. М. и отразеното в протокола интервю.

Ответникът е представил справка вх.№ МД-02-56/18.02.2026 г. относно актуалното положение в С., както и в провинция Х. и справка вх.№ МД-02-103/13.03.2026 г. относно актуалното положение в С., както и в провинция Х.; справка вх.№ МД-02-150/15.04.2026 г. относно актуалното политическо и икономическо положение в С.; справка вх.№ МД-02-154/15.04.2026 г. относно актуалното политическо и икономическо положение в С., както и в провинция И.; справка вх.№ МД-02-155/15.04.2026 г. относно актуалното политическо и икономическо положение в С., както и в провинция Д. ал Зор.

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на молителя на 16.02.2026 г., жалбата е подадена на 20.02.2026 г., подадена от адресат на оспорвания акт, който има правен интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество съдът намира, че жалбата е неоснователна по следните съображения:

Няма спор по делото, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ - Председателя на ДАБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма.

По протичането на производството съдът констатира, че е проведено лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила

пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин. Общуването се осъществява на предпочетения от кандидата език с участието на преводач. По време на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективирано в протокол от проведеното интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач от арабски език.

Видно от представения в съдебно заседание превод-съпоставка между звукозаписа и отразеното в протокола на проведеното интервю са налице разминавания и различия между заявеното от жалбоподателя и отразеното в протокола на интервюто. След запознаване с така представения превод настоящият съдебен състав намира, че възраженията за точността на превода са неоснователни, като счита, че посочените неточности не са съществени и дава възможност да се разбере по ясен и недвусмислен начин казаното от жалбоподателя. Изложените твърдения от страна на жалбоподателя за вражда, било фамилна или племенна, дори и да бъдат кредитирани, не представляват основание за предоставяне на международна закрила.

Според настоящия съдебен състав мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила.

Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание;

наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на Р. С. М., статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон и в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално

в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. В случая, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията, направени по време на интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за С. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на **Р. С. М.**, гражданин на С. А. Република, [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу решение № 193/11.02.2026 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: